

og kvinders situation, at sæddonation ikke tager ret lang tid, mens ægdonation altså er en meget, meget, meget stor behandling, som man måske endda bliver syg af.

Overlæge, dr.med. Anders Nyboe Andersen fra Rigshospitalet skriver i Ugeskrift for Læger fra 13. november 1995 om krydset anonym donation som en metode, der kan motivere potentielle donorer af æg:

»I Frankrig og USA er det ikke usædvanligt, at en ufrivilligt barnløs kvinde og en donor, f.eks. hendes søster eller veninde, matches med en anden barnløs kvinde og endnu en donor. De to donorer giver ikke deres æg til den kvinde, de kender, men til en anden.«

Det er ikke spor forbudt i det lovforslag, der foreligger her.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg tror godt – og det vil jeg så sige til sundhedsministeren – at vi på det nærmeste kan konstatere, at dette lovforslag ikke kommer igennem i sin nuværende udformning. Det ser faktisk ikke sådan ud, efter at vi har hørt de forskellige ordførere, der har været oppe.

Jeg vil godt være enig i, at der skal være visse overordnede rammer, men jeg tror, vi skal passe meget, meget på ikke at springe helt over plankeværket, sådan som jeg også opfatter fru Margrete Auken gør, og være mange, mange år ud i fremtiden og i USA og andre steder.

Det, det drejer sig om, er også, hvordan vi – og de fleste af os er så privilegerede, at det går ad naturens vej – hjælper de kvinder eller de familier, som meget, meget gerne vil have et barn. Det er rigtigt, at det er barnets tarv, man skal se på, men jeg tror personligt, at hvis forældre er meget opsat på at få et barn, går de igennem utrolig mange smertefulde undersøgelser. Meget skal overvindes, og man skal først igennem mange sorger, mange tanker og mange fordomme, men så tror jeg faktisk også på, at uanset om man er 40 år, 43 år eller 45 år, vil det barn få en god opvækst.

Jeg synes, man skal være så forsigtig med stålsatte grænser, altså en 40-års-grænse, sådan som det har været debatteret – mest i medierne – og dér må jeg så tage et flertal i Socialdemokratiet i ed. Jeg synes, det er alt for restriktivt netop i disse tider, hvor 40-årige bestemt bliver yngre og yngre, for sådan er det jo også.

Man taler altså, som om det var den mørke middelalder. I hvert fald nogle af os bryster sig

da over, at man bliver yngre i dag, at man er langt mere ferm til at følge med tiden, og at man kan klare hvad som helst. Hvorfor i alverden begynder man så at fastsætte grænser? Det er ikke rimeligt.

Vi skal have nogle overordnede grænser, men problemet er nok i virkeligheden så lille, at den mediedebat og hele den interesse, der har været for det, måske ikke er i overensstemmelse med det.

Jeg synes, vi skal være meget liberale på det her punkt.

(Kort bemærkning).

Jan Kørpe Christensen (FP):

Hvis man pejler sig ind på de forskellige debatter, der har været i aviserne i hvert fald, og de meldinger, der er kommet frem dér, må jeg desværre nok erkende, at meget tyder på, at meget af det her går igennem.

Jeg ved ikke, hvor man får det fra, at der skulle være en 40-års-grænse. Det er i debatten uden for Tinget, man taler om det, for i lovforslaget står der ikke noget om 40 år.

Det, jeg går herop for, er også, at SF påstår, at hr. Kørpe Christensen, og jeg understreger hr. Kørpe Christensen, for om lidt er der måske én eller to fra Fremskridtspartiets folketingsgruppe, der ikke er enige med undertegnede, siger, at det bare skal køre derudad. Men min private opfattelse er altså ikke, at det bare skal køre derudad, som SF siger, og hvis jeg personlig kunne stoppe noget af den udvikling, ville jeg da gerne være med til det. Men det er det, jeg siger: Fru Margrete Auken lever i en anden verden. Man kan ikke stoppe denne udvikling. Man kan ikke sætte nogen begrænsninger, som kan overholde.

Det er måske lidt odøst, at jeg som næsten den eneste herre her under debatten... (*Jørgen Winther: Hov, hov!*)... jeg mente mandfolk... (*Munterhed*)... skal forsvare kvindernes ret til selv at vurdere, hvornår man kan klare at blive gravid og føde et barn og give barnet en fornuftig opvækst.

Denne debat er selvfølgelig fornuftig, al den stund vi naturligvis skal gå ind for de demokratiske spilleregler og lade alle give udtryk for deres holdninger, men jeg synes, det er på høje tid, vi ærligt erkender, at uanset hvad vi vedtager, vil det, der bliver vedtaget, ikke kunne kontrolleres.